

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ

Περιοδική ἔκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Δ'

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1982

'Αρ. Φύλλου 16

«ΚΑΘΕΥΔΕΤΕ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΥΕΣΘΕ... ΙΔΟΥ ΗΓΓΙΚΕΝ Ο ΠΑΡΑΔΙΔΟΥΣ ΜΕ»!

Όταν θιασίως ἐπεβλήθη τὸ 1924 ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία, οἱ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιδράσεως ἀποδεξάμενοι αὐτὴν ἔλεγον χλευαστικῶς πρὸς τοὺς ὁμολογητὰς τῆς εὐσεβείας Παλαιοημερολογίτας: «Δὲν πρόκειται περὶ δογματικοῦ ζητήματος, ὥστε νὰ διακόπωμεν κοινωνίαν» παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἰουδαϊκῶν παρατηρήσεων, μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν. «Όταν δὲ ἦλθε καὶ ὁ καιρὸς τῶν «δογματικῶν ζητημάτων» καὶ ἡ ὕρθη πίστις ἐχλευάζετο καὶ ἀπεμπολεῖτο ὑπὸ ἀσεβεισμάτων καὶ μητραλοῶν ἐπισκόπων, οἱ καταφρονεταὶ τῶν μικρῶν παρέμειναν καταφρονεταὶ καὶ τῶν μεγάλων, διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «... καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.» (Λκ. 16, 10).

Γιατί γράφομεν τὰ ἀνωτέρω; Διότι ἀπὸ τὸ 1971 ἐνῷ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία συλλεῖτο ὡς μετὰ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν διὰ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸν Ἀγιορειτικὸν Μοναχισμόν... πέρα βρέχει! Οἱ Ἀγιορεῖται μάλιστα ἔστειλαν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Μόσχας τὸ 1976 διὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν τῆς συλλειτουργίας μετὰ τῶν πεπτωκότων! Ὡς μάρτυρα διὰ τὴν ἀνωτέρω πτώσιν τῆς Μόσχας ἀναφέρομεν τὸν πρὸ ἐτῶν κοιμηθέντα ἀρχ. Σπ. Μπιλάλην, διότι τὰ ἀναφερθέντα ἐσχάτως ὡς... νέα τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» ἔχουν συμβῆναι πρὸ 11 ἀκριβῶς ἐτῶν, ἀλλὰ ἡ σκοπιμότης ἔπρεπε νὰ τὰ κρατήσῃ ὑπὸ τὸ μῦθον διὰ νὰ μὴ πάρουν θάρρος οἱ Παλαιοημερολογίται! Ἰδοὺ λοιπὸν τί γράφει εἰς τὸ γνωστὸν περὶ Φιλιόκθε ἔργον τοῦ ὁ π. Σπυρίδων.

«Κατὰ τὸν Β' Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ἔχοντα Οἰκουμενικὸν κύρος, οἱ Ρῶσοι ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὡς κοινωνήσαντες τοῖς ἀκοινωνήτοις παπικοῖς καὶ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΑΝΤΕΣ αὐτοῖς, πρέπει νὰ εἶναι ἀκοινωνῆτοι ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν: Εἰ φανεῖ τις τῶν ἐπισκόπων ἢ πρεσβυτέρων ἢ διακόνων ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν καὶ τοῦτον ἀκοινωνητὸν εἶναι, ὡς ἂν συγγεόντα τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας... (Τόμ. Α' σελ. 480, σημ. 1140). Καὶ συνεχί-

ζει μετ' ὀλίγον ὁ αὐτός: «Μὲ τὴν προδοσίαν τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ἡ Ὁρθοδοξία εἰσῆλθε πλέον ἐμφανῶς εἰς τὸν κήπον τῆς Γεσθημανῆ, ὅπου ἀντιμετωπίζει τοὺς παπικοὺς ὡς σταυρωτάς της, πὸν Οἰκουμενισμόν τῆς Ἀνατολῆς ὡς προδίδοντα τοὺς Θεῖους καὶ Ἱερούς Κανόνας, τὴν Ἱεράν παρακαταθήκην τῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ τὸ φοθερώτερον, βλέπει ἡ μαρτυρικὴ Ὁρθοδοξία σιγῶντας καὶ καθ' ἐξ ὧν τας πολλοὺς ἐκ τῶν φυσικῶν φρούρων της. Ἡ Ὁρθοδοξία δικαιούται, ἐντὸς τοῦ κήπου τῆς Γεσθημανῆ εὐρισκομένη καὶ ἐπιδεικνύουσα τὰ αἵματα τῶν ἀρχαίων καὶ συγχρόνων μαρτύρων της, νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν πιστῶν τέκνων της πρὸς τὴν χώραν τοῦ Βορρᾶ, ἐνθα συνετελέσθη ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ παράπονον τοῦ Θεοῦ Δομήτορός της: «Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε... Ἰδοὺ ἡγγικεν ὁ παραδιδούς με»!

Πῶς ὅμως νὰ φθάσῃ ἡ ἀνωτέρω φωνὴ τῆς σπαρασσομένης Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν της; Οἱ χαρούμενες φωνὲς τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων, οἱ ἤχοι τῶν τυπογραφείων τῶν ἱεραποστολικῶν ἀδελφοτήτων, οἱ κρότοι τῶν μαστάρων τῶν πολυπληθῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων, οἱ ρητορισμοὶ τῶν εὐσεβιστῶν ρητόρων της συνιστοῦν ἓνα πραγματικὸν πανδαιμόνιον, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ φωνὴ τῆς δυστήνου Ὁρθοδοξίας νὰ καταπνίγεται κυριολεκτικῶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καὶ ἡ προδοσία συνεχίζεται! Ὁ αἰρετικὸς πατριάρχης Δημήτριος μνημονεύεται ἀνελλιπῶς ὑπὸ τῶν ὁρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ ἀγιορευτῶν ἱερομονάχων ὡς «ὁρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», ἐνῷ αὐτός, ὡς ἄλλος Ἰούδας καὶ μιμητὴς τῆς προδοτρίας Μόσχας, ὁμοῦ μετὰ τῶν συνοδοιπόρων του, ὡς σπείρα ληστρική καὶ ἐναγῆς καταληστεύουν τὸν πνευματικὸν πλοῦτον τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἰδοὺ διατὶ πιστεύομεν ὅτι διὰ τῆς σιγῆς καὶ συνοδοιπορίας τῶν οἱ ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ κληρικοὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας—ὁμοῦ ἐννοεῖται μετὰ τοῦ ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ—κατέστησαν πλέον τὰ καλλίτερα ὄργανα τοῦ Φαναρίου πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ ἀ-

νοσίου έργου πού ἔχει τοῦτο ἀναλάβει, τήν ἀπεμπό-
λησιν καί ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τόν αἵρε-
τικόν παπισμόν. Ὅσοι πιστοί ἐπιθυμοῦν τήν ψυχικήν
τῶν σωτηρίαν δέν πρέπει νά ἔχουν ο ὕ δ ε μ ι α ν

ο χ έ σ ι ν πλέον μετ' αὐτῶν. Ὁ καιρὸς τῆς οἰκονο-
μίας καί ἀναμονῆς ἔχει παρέλθει ἀμεταστρεπτί πρό
δεκαετιῶν...

Ὁ μετὰ τῶν παπικῶν διάλογος

Καθ' ἡμᾶς πᾶς διάλογος μετὰ τῶν ἀμετανοήτων
αἵρετικῶν παπικῶν συνιστᾷ αὐτόχρομα ἐνέργειαν ἀν-
τιβιβλικήν καί ἀντιπατερικήν. Ἐάν δέ προηγουμένως
τοὺς ἀναγνωρίζωμεν καί ὡς «Ἐκκλησίαν» καί μάλι-
στα «ἐπὶ ἴσοις ὅροις» μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας διαλε-
γομένην, τότε οἱ ὀρθόδοξοι ἐξομοιοῦνται τοῖς αἵρετι-
κοῖς καί ὁ διάλογος μετὰ τῶν διαλεγομένων ὁμοῦ
καταντᾷ αἵρετικῶν... συναυλία.

Εἰς τὸ παρὸν ὅμως σκόλιον δέν προτιθέμεθα νά
ἀσχοληθῶμεν μέ τόν ἀνωτέρω διάλογον, ἀλλά μέ
τούς διαλεγόμενους ἐν αὐτῷ, καί δὴ τόν Σεβ. Περι-
στερίου κ. Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος ἀντεπροσώπευσε
τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὁμοῦ μετὰ τοῦ κατη-
γητοῦ Μ. Φαράντου. Ἀρκεῖ νά διαβάσῃ κανεὶς τὸ
ἄρθρον του «Ὁρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός»
(ΘΕΟΛΟΓΙΑ, 1982, σελ. 62 ἐξ.) διὰ νά διαπιστώσῃ
ὅτι πρόκειται περὶ κακοδόξου καί αἵρετικά φρονούν-
τος ἀνδρός. Ὁ λόγος δέν περιέχει οὐδεμίαν ὑπερβο-
λήν. Ἰδοὺ διατί: α) Θεωρεῖ τοὺς αἵρετικούς καί ἐξω-
μότας πατριάρχας Μεταξάκη καί Ἀθηναγόραν «μεγά-
λους» τὸν πρῶτον μάλιστα «κατὰ πάντα» μέγαν.
Διὰ δέ τὸν Ἀθηναγόραν γράφει: «Ὁ Ἀθηναγόρας
εἰς τὰς ψυχὰς καί τὰς καρδίας ὀλοκλήρου σχεδὸν
τῆς Χριστιανοσύνης θά παραμείνῃ πάντοτε ὡς κατ'
ἐξοχὴν μαχητὴς καί ὑπερασπιστὴς τῆς Οἰκουμένης
Κινήσεως καί ὡς ἐν μέγα καί ἐν πολλοῖς ἀνεπανάλη-
πτον πρότυπον δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες εἴ-
τε ἐν τῷ παρόντι εἴτε ἐν τῷ μέλλοντι θά ἐργασθῶσι
διὰ τὸ κοσμοσωτήριον ἀπελευθερωτικὸν ἀπὸ τὴν ἁ-
μαρτίαν καί τὸν ὕλικόν τοῦτον κόσμον μήνυμα τοῦ
εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ»!.. (σ. 72). Διὰ τοῦτο κα-
τὰ τὸν ἀνωτέρω Σεβασμιώτατον ὁ Ἀθηναγόρας ἐγένε-
το «μία ἀδιαμφισβήτητος πανορθόδοξος, πανχρι-
στιανική καί ὄντως παγκόσμιος χαρισματικὴ προσω-
πικότης.»!!! (σ. 72 - 3).

Καί μόνον τὰ ἀνωτέρω ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νά κα-
θαίρεθῇ ὁ ἀνωτέρω ἐπίσκοπος, ἐάν θεαίως εἶχεν ὀρ-
θοδοξοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν.

β) Ἐν συνεχείᾳ ὕμνει τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον
τοῦ Οἰκ. Πατριάρχείου τοῦ ἔτους 1920, διὰ τῆς ὁ-
ποίας, ὡς γνωστόν, ὅλαι αἱ αἵρετικαὶ πανσπερμιαί
τῆς Δύσεως χαρακτηρίζονται ὡς «ἐκκλησίαι» καί μάλι-
στα «συγγενεῖς καί οἰκεῖαι ἐν Χριστῷ καί συγκλη-
ρονόμοι καί σύσσωμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν
τῷ Χριστῷ»!!!

Τὰς ἀνωτέρω φοβεράς κακοδοξίας ὄχι μόνον
δέν τὰς θεωρεῖ καταδικαστέας, ἀλλ' ἀντιθέτως πι-
στεύει ὅτι πρέπει νά ἀποτελοῦν «τὸν Καταστατικόν
Χάρτην τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί ἀμετακίνη-

τον θάσιν διὰ τὴν Οἰκουμένην Κίνησιν». Ἐν τούτοις
ἡ Ἱεραρχία του ἀντὶ ἐλέγχου καί τιμωρίας τὸν... ἐ-
τίμησεν ἀποστέλλοντάς τον ὡς ἀντιπρόσωπόν της καί
εἰς τὴν Β' Πανορθόδοξον Προσύνοδον τοῦ CHAM-
BESY.

Ὡστε ἐκεῖ κατήντησεν ἡ δύσμοιρος Ἑλλαδικὴ
Ἐκκλησία, νά τὴν ἀντιπροσωπεύῃ εἰς πεπτωκῶς πε-
ρὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐπίσκοπος; Ἐκτὸς ἐάν διὰ
τῆς μέχρι τοῦδε σιγῆς της ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου
τοῦ κ. Χρυσόστομου πιστεύσωμεν ὅτι συμφωνεῖ μετ'
αὐτοῦ, ἐρμηνεύουσα τὸ «ἐπὶ ἴσοις ὅροις» τοῦ διαλό-
γου ὡς ὑποχρέωσιν... κακοδόξου ἀντιπροσωπευσεῶς
της, ὥστε νά μὴ λυπηθῶν ἐκ τῆς τυχόν διαφορᾶς οἱ
«ἀδελφοί» τῆς δύσεως... Δυστυχῶς αὐτὴ θά εἶναι ἡ
κατάληξις ὅλων ἐκείνων πού περιφρονοῦν τὰ δῆθεν
μικρὰ τῆς Ὁρθοδοξίας· νά καταπατοῦν μετ' ὀλίγον
ἀνευθυρίαστως καί τὰ μεγάλα, φρονούντες ὅτι δια-
κονοῦν οὕτω τὴν ἀλήθειαν. Δέν ἀπομένει παρὰ ἡ ἀπο-
δοκιμασία τοῦ ὀρθοφρονούντος εὐσεβοῦς ποιμνίου, ὥ-
στε νά μὴ γίνῃ καί αὐτὸ συνυπεύθυνον διὰ τὰς κακο-
δοξίας τῶν ποιμένων του.

Θεόθεν δεβαίωσις

Πρὶν 57 χρόνια, στίς 13 πρὸς 14 Σεπτεμβρίου
τοῦ 1925, σ' ἓνα ἐκκλησάκι στὸ Χολαργὸ Ἀττικῆς ἡ
θεία Χάρις ἐθράβευσε πανηγυρικῶς τὸν ἱερὸν ἀγῶ-
να τῶν Παλαισημερολογιτῶν διὰ τοῦ θείου σημείου. Οὐ-
ράνιος φωτεινὸς σταυρὸς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐφω-
ταγώγησε ἐν μέσῃ νύκτι ὅλην τὴν γύρω περιοχὴν
τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ἐνῷ τὰ πλήθη τῶν ἐκκλησιαζομένων
ἔπαλλον τὸ Κύριε ἐλέησον! Ἀς ἀφήσωμεν ὅμως νά
διηγηθῇ τὸ γεγονὸς μία αὐτόπτης μάρτυς, ἡ ὁποία
εὐρίσκετο μέχρι σήμερον ἐν τῇ ζωῇ, τιμῶσα διὰ τῆς
βιοτῆς της τὴν ἐσταυρωμένην ζωὴν τῶν μοναζουσῶν.

«Θυμᾶμαι τὴ θραδυὰ ἐκείνη τοῦ 1925, σάν νᾶναι
τώρα. Κάναμε ἀγρυπνία στὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Θε-
ολόγο. Εἶχεν ἔλθει πολὺς κόσμος ἀπὸ Μέγαρα, Κού-
λουρη, Ἐλευσίνα καί Μάνδρα. Στίς 11 καί μισή πε-
ρίπου οἱ περισσότεροι ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι,
ἐνῷ ὁ παπα - Γιάννης καί λίγοι ἀπὸ μᾶς εἴμασσε μέ-
σα. Ξαφνικά ἐκεῖ πού ὁ ψάλτης διάβαζε μέ δυνατὴ
φωνὴ τὴν ὠραία ὁμιλία πού ἀρχίζει μέ τὸ «πάλιν ἐ-
ορτὴ καί πάλιν πανήγυρις» ἀκούσθησαν φωνές ἀπὸ
τὸ πλῆθος πού ἔλεγαν «ὁ Σταυρὸς... ὁ Σταυρὸς»!

Ἐμεῖς ὅμως μέσα δέν ξεκαθαρίσαμε καλὰ τί ἔ-
λεγαν καί νομίσαμε ὅτι φώναζαν: «ὁ στρατός, ὁ στρα-
τός». Ἀμέσως λοιπὸν χωρὶς κι οἱ ἴδιοι νά τὸ κατα-
λάβουμε πῶς, ντύσαμε τὸν παπᾶ μέ κουλουριώτικα
ροῦχα, μαντήλα καί φοῦστα! Ἔτσι, καί νά τὸν ἐβλε-
παν, ἦταν ἀδύνατο νά τὸν πιάσουν.

Οἱ φωνές ὅμως ἀπ' ἔξω ἐξακολουθοῦσαν δυνα-

τές γι' αυτό θγήκαμε και ἡμεῖς ἔξω. Τότε εἶδαμε τὸν Τίμιο Σταυρὸ στὸν Οὐρανὸ καὶ καταλάβαμε τὸ λάθος μας. Ἀλλ' ἐκεῖ ποὺ με συγκίνησι γονατιστοὶ παρακολουθοῦσαμε τὸ θαυμάσιο, νάσου καὶ πλησιάζουν οἱ χωροφύλακες με τὸν μακαρίτη τὸν Παπαγεωργίου ἐπικεφαλῆς. Μόλις εἶδαν τὸν Σταυρὸ γονάτισαν. Κι αὐτοὶ ποὺ ἦταν διώκτες φοβεροὶ ἔγιναν ὑπέρμαχοι τῆς Ὁρθοδόξιας». (Εὐθυμία Μοναχὴ, Ἡ γουμένη Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πάρνηθος Ἀττικῆς). Διὰ λεπτομερείας ἔλεπε: Περιοδικὸν ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ, τόμ. Δ' (1979), σ. 88 - 109).

Ἡ ἀνωτέρω «Θεὸς ἐν Θεοῖς αἰῶνες» τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἦτο μία ἐνίσχυσις καὶ ἐν θάλασμον παρηγορίας διὰ τὰς ψυχὰς των, τὰς πονεμένας ψυχὰς των, αἱ ὁποῖαι μόνον χλεύην καὶ διωγμοὺς συνήντων εἰς τὴν ἡρωικὴν των ὁμολογιακὴν πορείαν. Σήμερον ποὺ ἔπαυσαν οἱ διωγμοὶ σταμάτησαν καὶ αἱ ἀνωθεν θεβαιώσεις... Τὰ πάντα καλύπτει ὁ καιροσκοπισμὸς καὶ ἡ μετριότης. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχει ἡ λαϊκὴ ψυχὴ, ἡ ἀγνή καὶ ἄδολος, ἡ ὁποία παρ' ὅλην τὴν ἀναξιοτήτα τῶν ποιμένων της συνεχίζει τὸν ἀγῶνα ἐκείνον, ἔστω καὶ τεταπεινωμένον ἀπὸ τὰς διαιρέσεις καὶ τὰ πάθη... Οὐαὶ ὅμως εἰς ἐκείνους ποὺ τὴν σκανδαλίζουν τὴν ψυχὴν αὐτὴν, συνεχῶς κατπλεούμενοι τὸν ἱερόν της δι' ἀλήθειαν πόθον· συνέφερεν αὐτοῖς νὰ μὴ εἶχον γεννηθῇ...

Μιὰ φορὰ καὶ ἓνα καιρὸς...

Πρὶν ἀκόμα ὁ δυσσεθὴς Νεστόριος εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κων(ν)λιν ὡς πατριάρχης, ὁ δσιώτατος Δαλμάτιος, ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων, προεήτευσεν περὶ τοῦ καταστρεπτικοῦ τοῦ ἔργου, νουθετῶν τοὺς πιστοὺς ὅπως ἀπέχουν τῆς δηλητηριώδους θοτάνης τῆς διδασκαλίας του.

Παρακληθεῖς μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀγίου Κυρίλλου, ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸ ἔργον τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις συνεδρίαζε ὑπὸ τὴν προεδρίαν του εἰς τὴν Ἐφεσον (431) κατὰ τοῦ αἰρεσιάρχου, ὑπήκουσε εὐχαρίστως, ἐξελθὼν διὰ πρώτην φορὰν τῆς ἱ. Μονῆς του μετὰ 48 ὁλόκληρα ἔτη. Ἡγούμενος μοναχῶν καὶ πιστῶν ἐπεσκέφθη τὰ ἀνάκτορα πείσας τὸν αὐτοκράτορα νὰ δεχθῇ ἄνευ δυσφορίας τινὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, πρᾶγμα ὅπερ εὐχαρίστως ἐδέχθη ὁ Θεοδοσίος Β'. Ἡ τρίτη Οἰκουμενικὴ εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς τοῦ ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολὴν, μνημεῖον ἐναργέστατον τῆς ἀγαθῆς καὶ πολυτίμου τότε συνεργασίας Ἱεραρχίας καὶ Μοναχισμοῦ.

«Ἡ ἀγία καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἡ συναχθεῖσα ἐν τῇ Ἐφεσίῳ Μητροπόλει, κατὰ κέλευσιν Θεοδοσίου καὶ Οὐαλεντινιανοῦ, τῶν εὐσεβεστάτων καὶ φιλοχρίστων βασιλέων, δεξαμένη τὴν ἐπιστολὴν τὴν πεμφθεῖσαν παρὰ Δαλματίου τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιμανδρίτου καὶ πατρὸς τῶν μοναχῶν, καὶ εὐροῦσα αὐτὸν σπουδαίως κινηθέντα καὶ διὰ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτων ἐξελθόντα αὐτὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ καὶ ἀπελθόντα πρὸς τὸν εὐσεβεστάτον καὶ φιλόχριστον βασιλέα, καὶ διδάξαντα αὐτὸν πάντα, τὰ παρακο-

λουθήσαντα καὶ γεγεννημένον παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου περὶ τῆς καθαιρέσεως τοῦ ἀνοσίου Νεστορίου, εὐχαριστήσαμεν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ οὕτως κινήσαντι ὑμᾶς, ἀντιλαβεσθαι τοῦ ὀρθοῦ δόγματος τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ τοὺς ἡμῶν κόπους καὶ ἰδρώτας ἐμφανεῖς καταστήσαντα, οὐ μόνον τοῖς εὐσεβεστάτοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀγιωτάτοις ἀρχιμανδρίταις καὶ παντὶ τῷ φιλοχρίστῳ κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ. Τίς γὰρ ἄλλος ἀνθρώπων συνεβάλετο ἡμῖν, εἰ μὴ μόνον ἡ ὑμετέρα ἀγιοτήτης; διὰ γὰρ ἄλλου οὐκ ἐφανερώθη ἡ ἀλήθεια, εἰ μὴ παρ' ὑμῶν, τοῦτέστι τοῦ κυροῦ Δαλματίου. Τοῦτου χάριν πάντες ἡμεῖς τὰς χεῖρας ἐκτείνομεν πρὸς τὸν φιλόφρονον καὶ ἀγαθὸν Θεόν, ὑπὲρ εὐζωίας καὶ σωτηρίας τῶν εὐσεβεστάτων ἡμῶν βασιλέων καὶ τῆς ὑμετέρας ἀγιοσύνης.

» Παρακαλοῦμεν οὖν ὑμᾶς ἐπὶ πλεῖον προτιθεσθαι ἡμῖν, καὶ ἀναπληροῦν τὸν τόπον ἡμῶν ἐν τοῖς αὐτόθι ἀνακύπτουσι περὶ τῆς πίστεως. Ὡς γὰρ ἔγνωμεν, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ἐπιδημῆσαι Νεστόριον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπεκάλυψεν σοι τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὁ Θεός, καὶ ὅτι πᾶσι τοῖς ἐρχομένοις ἐν τῷ κελλίῳ σου ἔλεγες: προσέχετε ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, ὅτι κακὸν θηρίον ἐπεδήμησε τῇ πόλει ταύτῃ καὶ πολλοὺς ἔχει θλάσαι τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ. Ἡ ἀγία καὶ ὁμοῦσις Τριάς φυλάξει σε ἐρρωμένον ψυχῇ καὶ σώματι, ἀνυμνοῦντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Ὑπεύχου καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, δσιώτατε ἀδελφέ!» (Σ. Μήλια, Δαψιλεστάτη... τόμ. Α' σ. 501 - 2).

Ἀλλὰ αὐτὰ μὲν τότε. Σήμερον ὅμως, ἐνῶ ἡ αἵρεσις φουσμανᾷ καὶ καταστρέφει ψυχὰς καὶ Ὁρθοδόξιαν, οἱ ἱεράρχαι οὔτε τολμοῦν νὰ ἐλέγξουν τοὺς κακοδόξους, ὁ δὲ Ἀγιορειτικὸς μοναχισμὸς προτιμᾷ νὰ... πλανᾶται μετὰ τῆς κακοδόξου Ἐκκλησίας Κων/λεως παρὰ νὰ ἀληθεύῃ μακρὰν αὐτῆς, ὡς ἀκριβῶς ἐδήλωσε ἡγούμενός τις ἐκ τῶν νεωτέρων ἀδελφοτήτων ἐνώπιον τοῦ πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου!

Ὅντως μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ

οἱ μοναχοὶ ὑπηρετοῦσαν ἀλήθειαν καὶ Χριστὸν σήμερον, φεῦ, τοὺς εἶναι ἀρκετὸν νὰ σιωποῦν μετὰ... συνέσεως

μὴ τυχόν καὶ διακόφουν... τὴν εὐχὴν καὶ τὸ ὑψηλὸν τὸ τῆς... ἀνέσεως!...

Ὅταν οἱ πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ὀρθοδοξοῦσαν

«Εἰ γὰρ τῷ μεγίστῳ πάπα δοίημεν κατὰ τὴν ἐν ἡμῖν ἱεραρχίαν πρεσβεῖα, οὐκ ἀσεβείας παῦλαν οἰκονομήσομεν, ἀλλὰ στήριξιν· οὐ λύσιν κακίας, ἀλλ' ἰσχυροτέραν θεβαίωσιν· οὐκ ἀποβολὴν σηπεδόνης καὶ νόσου, ἀλλὰ μονιμοτέραν ἔξιν καὶ φθορὰν καὶ θάνατον ἀντικρυς. Εἰ γὰρ νῦν ἐλεγχόμενος παρ' ἡμῶν, παρακαλούμενος, ἐγκαλούμενος, ἐπιτιμώμενος, ἔστι ὅπου δι' αὐτολέκτων ὁμιλιῶν, δι' ἐπιστολῶν, δι' ἐτέρων μυρίων μεθόδων..., ὁ δὲ ταῦτα μὲν παρ' οὐδὲν ἡγεῖται, ἀποπηδᾷ δὲ καὶ ἀντιλέγει καὶ πρὸς τὸ σφότερον μόνως διαβούλιον ἀπονέενυκε, πῶς ἡμῶν κρατήσας καὶ ὑπερκαθίσας ὡς δικαστὴς καὶ τὸ ἀντιπῆ-

πτον υποχείριον ποιησάμενος, οὐκ ἀνομήσει μάλλον, οὐκ ἀσεθήσει, οὐ τὰ δεινότερα διαπράττεται; οὐχὶ καὶ τὸν —εἰ καὶ τις καταλέλειπται τῆς εὐσεβείας σπινθήρ— συγκαταλύσει τῆς ἀσεβείας τῷ ρεύματι;»

(Ἐκ τῆς Ἀπολογίας τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ πατριάρχου Κων)λεως (19' αἰών), πρὸς τὸν ἐνωτικὸν αὐτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγον τὸν ἀζυμίτην).

«Ἐὰν δὲ τὸ ἄλλας μωρανθῇ...»

Δύο χιλιάδες περίπου θεολόγοι συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπὸ τὰς 3-5 Σεπτεμβρίου εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ συζητήσουν τὰ προβλήματα τοῦ κλάδου των. Ἐπράξαν πολὺ καλῶς καὶ ἔπρεπε ἔτι συχνότερον νὰ γίνεταί τοῦτο. Διὰ τὴν ὁμωσὶν δὲν συνεζήτησαν καὶ τὸ μέγα θέμα ποῦ τοὺς ἀφοροῦσε ἀμέσως καὶ κυρίως, τὸ τοῦ κακοδοξοῦντος Φαναρίου καὶ τῶν συνοδοιπόρων του; Διὰ τὴν «ἔθασαν» διὰ τῆς σιωπῆς των τὴν μεγίστην εὐθύνην τῆς Ἐκκλησιαστικῆς των ἀρχῆς, ἡ ὁποία κοινωνεῖ ἀσυστόλως μετὰ τῶν πεπτωκότων Ἐκκλησιῶν Κων)λεως καὶ Μόσχας; Διὰ τὴν εἰς τὰς συνεδρίας των ἐμιμήθησαν τὴν τακτικὴν τῆς ἐτοιμαζομένης Πανορθόδοξου Συνόδου; Ὅλα ἐκεῖ συζητοῦνται καὶ καταλογαφοῦνται πλὴν τοῦ θέματος τῆς αἵρέσεως τοῦ αἰῶνος μας, ἀφοῦ ἀγνοοῦν οἱ σεβασμιώτατοι σύμβουλοι περὶ τίνος πρόκειται...

Οἱ ἀνωτέρω λοιπὸν θεολόγοι ὄχι μόνον δὲν ὥμιλησαν περὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤτις διακονεῖται πιστῶς ὑπὸ τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ ἐξέφρασαν εἰς τὸ ψήφισμά των τὴν «ὀλόψυχη συμπαράστασις» τοὺς διὰ τὰς δοκιμασίας του! Διὰ τὰς δοκιμασίας ποῦ προξενεῖ τὸ ἴδιο εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν ἀπανταχοῦ πιστῶν... τοιμουδιά, ἀγνοοῦντες καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν ἀνωτέρω σεβασμιωτάτων περὶ τίνος πρόκειται!

Δυστυχῶς ἡ παρατροπὴ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων θεολόγων εἶναι ὄχι μόνον μεγίστη καὶ μοναδική ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἀπελπιστική. Δὲν θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον νὰ μὴ εἶχον γίνεθαι θεολόγοι; Διότι τώρα, μὴ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰς ὑποχρεώσεις των, καὶ τὴν ψυχὴν των κολάζουν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκροατήριόν των ἀδικοῦν. Διότι ὅταν τοῦτο δὲν ἀκούη, διαστρεφόμενην ἐν πολλοῖς τὴν ἀλήθειαν —ἐνεκα τοῦ πιετισμοῦ καὶ τῆς εὐσεβειολογίας τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν— ἀποχαυνοῦται τελικῶς ἐκ τῆς ἐνόχου σιωπῆς των, αὐτὸ τὸ «τρίτον ἄθεός» κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν. Τὸ αὐτὸ θὰ ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ καὶ διὰ τὸ δημοσιογραφικὸν των ὄργανον, τὸ περιοδικὸν ΚΟΙΝΩΝΙΑ. Οὐδαμοῦ καταδικαστικὴ σελὶς διὰ τὰς πτώσεις τοῦ Φαναρίου καὶ τὴν προδοσίαν ποῦ ἐπιτελεῖ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον χῶρον ὅλα ἢ Δύσις τὰ πταίει, ἐνῶ ἐκείνη τὴ δουλειὰ της κάνει...

Ἔτσι μετὰ τὰ ἐξομολογητήρια τῶν πνευματικῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν καταστήσει δυστυχῶς... ὑπνωτήρια τῶν ὀρθοδόξων συνειδήσεων, ἡ σιγὴ τῶν ἀνωτέρω θεολόγων συμπληρῶνει τὴν ἀπαισίαν εἰκόνα τῆς σημερινῆς πραγματικότητος στὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον.

Πῶς εἶχαν οἱ Πατέρες μας τοὺς Λατίνους

Α' «Καὶ Λατίνοι ἄρα, ὧν ἡ διαφορὰ περὶ τῆς εἰς Θεὸν εὐθύς ἐστὶ πίστεως, αἱ ρετικοὶ εἰσι» ταυτ' ἄρα καὶ ὡς μηδὲν καταδύομενοι εἴτ' οὖν θαπτιζόμενοι, θαπτιστέοι' ὁπότ' οὐδ' εἰ κατεδύοντο δεκτὸν οὐδ' οὕτως ἂν εἴη τὸ τρίτον τῆς αὐτῶν καταδύσεως ὡς αἱρετικῶν... Εἰ οὖν τὸ θάπτισμα αὐτῶν ἄθετητόν, τὸ ἐν τρίτῃ λέγω καταδύσει, τὸ αὐτῶν ράντισμα, μᾶλλον δὲ μόλυσμα ποῦ θετέον, ἢ εἰς Κυνόσαργες;» Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης.

Β' «Λοιπὸν ὄντας ὁμολογούμενον, πῶς οἱ Λατίνοι εἶναι παμπάλαιοι αἱρετικοί, ἐν πρώτοις εὐθύς ἀπὸ τοῦτο εἶναι ἀθάπτιστοι, κατὰ τὸν ἀνωτέρω Μ. Βασίλειον καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Κυπριανὸν καὶ Φιρμιλιανόν. Διὰ τὴν λαϊκὴν γενόμενοι, μετὰ τὸ νὰ ἐξεκόπησαν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δὲν ἔχουσι πλέον μετὰ λόγου τοὺς τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς τελειοῦνται τὰ μυστήρια». Ἀγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης.

Γ' «Τὸ λατινικὸν ράντισμα ἐν πρώτοις, ὡς ὑπὸ αἱρετικῶν διδόμενον, δὲν δύναται νὰ εἶναι φῶτισμα' «τίς γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος»; ἄρα οὐδὲ θάπτισμα' ἄρα οὐδὲ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν δύναται νὰ δώσῃ». Ἀθανάσιος ὁ Πάριος.

Δ' «Τίνας γὰρ Λατίνων ἐπισκόπους ἐνταῦθα νοεῖς; τοὺς πρὸ τοῦ σχίσματος ἢ τοὺς ὑστερον;... Εἰ δὲ λέγεις τοὺς μετὰ τὸ σχίσμα, τοὺτους ἡμεῖς οὐ διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων εἰσερχομένους ἐπιγινώσκομεν, ἀλλ' ἀλλαχόθεν ἀναβαίνοντας ἴσμεν, καὶ ληστὰς οἶον καὶ κλέπτας διασυρίττομεν, οὐδὲ ποιμένας ὀνομάζομεν, ἀλλὰ λύκοις θηρεῖς τῇ τοῦ Χριστοῦ ποίμνῃ ἀληθῶς ἐπιτιθεμένους καὶ ταύτην διαρπάζοντας ἀθλίως καὶ διαφθείροντας. Διὸ καὶ τῶν διπτύχων ἡμῖν τῶν ἱερῶν καὶ πολλοῦ δεόντως ὁ Ρώμης ἐξείληπται — οἶμαι δὲ καὶ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς πολλῶν πρότερον... Ὁ γὰρ παπισμὸς ἀπὸ Θεοῦ ἐστὶ χωρισμός»!. Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις.

Ε' «Ἡμεῖς δι' οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσὶν οὐ μόνον σχισματικοὶ ἀλλὰ καὶ αἱρετικοί, διὸ οὐδὲ πρέπει ὅλως ἐνωθῆναι αὐτοῖς». Ἀγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός.

Ἔκδοσις, Δ)νσις, Ἀλληλογραφία: Καλλίνικος Μοναχός, — Καψάλα — Καρυαί, ἉΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 113 — Τηλ. 32 16 295